

ŞİFA, ZİKİR VE MAĞFİRET ÖĞRETİLERİ

Bismillâhirrahmânirrahîm

el-Hamdülillâhi rabbi'l-âlemîn. Ve's-salâtu ve's-selâmu 'alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn, seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ Muhammedini'l-Mustafâ ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebi'ahû bi-ihsânin zevi's-sıdkı ve'l-vefâ.

Emmâ ba'dü:

Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, fe-inne efdale'l-hadîsi kitâbullah ve efdale'l-hedyi hedyu seyyidinâ Muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem ve şerre'l-umûri muhdesâtuhâ ve külle muhdesetin bid'atün ve külle bid'atin dalâletün ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr. Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

a. Derdin İlacı: İstiğfar

أَلَا أَدُلُّكُمْ عَلَى دَائِكُمْ وَدَوَائِكُمْ؟ أَلَا إِنَّ دَاءَكُمْ
الذُّنُوبُ وَدَوَائُكُمْ الْإِسْتِغْفَارُ

*Elâ edüllüküm alâ dâiküm ve devâiküm?
Elâ inne dâekümü'z-zünûbü ve devâükümü'l-istiğfâru.*

Sadaka Rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah Teâlâ Hazretleri cümlenizden razı olsun. Cümlenizi sevdiği ve razı olduğu kulların arkasına dahil eylesin. İki cihanda aziz eylesin. Peygamberimiz, Efendimiz, rehberimiz, numune-i imtisalimiz Muhammed-i Mustafa *aleyhi efdalü's-salavât ekmelü'l-tahiyyât ve't-teslîmât* hazretlerinin mübarek hadîs-i şerîflerinden bir demet şu mübarek cuma akşamında, şu mübarek şaban ayının ilk perşembe akşamında okuyup izah etmek suretiyle bu mübarek vakitleri hayırlı çalışmalarla feyizlendirmek arzusuyla toplandık. Allah Teâlâ hazretleri dünya ve ahiretin hayırlarına cümlemizi nail eylesin.

Bu hadîs-i şereflerin okunmasına ve iza-hına geçmeden önce, başta Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'e sevgimizin, saygımızın, bağlılığımızın ve ümmetliğimizin bir nişanesi olmak üzere ona olan bağlılığımızın nişanesi olsun, ruh-u pâkine hediye olsun diye ve onun cümle âl'inin ve ashâbının, etbâının, ahabbâbının ruhlarına hediye olsun diye, sair enbiyâ ve mürselin ve cümle evliyâullah ve mukarrabinin ruhlarına hediye olsun diye, hasseten Peygamber Efendimiz'den sonra ümmeti Muhammed'in irşadıyla meşgul olmuş olan

veresi enbiyâ, ulema-i muhakkıkin, sâdât ve meşayih-i turuku aliyyemizin ervâhına hediye olsun diye bu hadîs kitabını cem ve telif eylemiş olan Gümühaneli Ahmed Ziyâeddîn Efendi hocamızın ruhuna hediye olsun diye, bu hadîs-i şerîfleri bize nakil ve rivayet eylemiş olan cümle hadis âlimlerinin ve ravilerinin ruhlarına hediye olsun diye, kendisinden feyze aldığımız üstadlarımızın, hocalarımızın hasseten Muhammed Zâhid Kotku Hocamız'ın ruhuna hediye olsun diye, bu beldeleri Allah Allah diye diye mallarını, canlarını ortaya koyarak fethetmiş, sonra bize miras bırakmış, siz hıfz edin diye emanet eylemiş olan fâtih ecdadımızın, şehitlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye, şu caminin yapılmasında emeği geçenlerin; yaşatanların, imar edenlerin, cemaat olarak ecir cezir edenlerin kendilerinin ve geçmişlerinin ruhlarına hediye olsun diye, ve uzak-tan yakından bu hadîs-i şerîfleri dinlemek üzere Türkiye'nin muhtelif şehirlerinden şuraya cem olup gelmiş olan siz kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün sevdiklerinin, yakınlarının, akrabalarının, büyüklerinin ruhlarına hediye olsun diye, bunların da Rabbimizin rızasına uygun yaşayıp, Peygamber Efendimizin sünnet-i

seniyyesini şu insanların şaşırdığı, sapıttığı asırda tatbik eyleyip, ona ittiba eyleyip, onu ihyâ eyleyip şehit sevaplarına erelim diye, Peygamber Efendimiz'in yolunda yürüyelim, Kur'an-ı Kerîm'in yolunda yürümemize vesile olsun diye, dünya ve ahiret saadetine ermemize vesile olsun diye bir Fâtiha, üç İhlâî şerîf okuyup öyle başlayalım buyurun...

Metnini okumuş olduğumuz hadîs-i şerîfi Enes İbn Mâlik *radiyallahu anh* Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerinden rivayet eylemiş, Deylemî *rahmetullahi aleyh* kitabına kaydetmiş. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki:

Elâ edüllüküm alâ dâiküm ve devâiküm?

Size hastalıklarınızı ve hastalıklarınızın şifasını, devasını bildireyim mi?

Elâ inne devâekümü'z-zünûbü. Mütenebbih olun, âgâh olun, gözünüzü açın, iyi kavrayın, anlayın ki asıl hastalıklarınız günahlarınızdır!

Ve devâüküm. Şifânız, ilacınız da, *el-istiğfârü*, tevbe ve istiğfar eylemektir.

Muhterem kardeşlerimiz hepimiz sıhhat isteriz Allah Teâlâ Hazretlerinden. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* de tavsiye etmiş,

Allah Teâlâ Hazretleri'nden bir şey isteyeceğiniz zaman afiyet isteyin. Çünkü afiyet, hem bedeni sıhhati hem de ruhen huzur ve sıhhati ihtiva eder, hem dünyaya hem ahirete ait hayırları cem eden bir kelimedir. Allah'tan afiyeti isteyin buyurmuş.

Tabi sıhhati isteriz, ama sanılmasın ki hastalık kötüdür. Çünkü insan hastalanırsa Allah Teâlâ Hazretleri hastanın günahlarını afv-u mağfiret ediyor. Hastanın iniltisini tespihe sayıyor. Hastanın uykusunu ibadete sayıyor. Hastanın duasını makbul tutuyor. Hastanın yapmadığı ibadetlerini yapmış gibi defterine, meleklerine emredip yazdırıyor. Eğer insanlar hasta iken kendilerine sağlanan manevi mükâfatları, faydaları bilseler, hastalanmayı isterler yani. Tabi biz istiyoruz ki Allah bize sıhhat, afiyet versin. Gene de ötekileri de versin. Vücutlarımızı afiyet vermekle beraber dualarımızı kabul etsin, iki cihanın hayrına erdirdin, tamam.

Demek ki aslında hastalık Allah'ın takdiri-
dir. Bu dünyaya gelen insanlar çeşitli imtihan-
larla imtihan ediliyorlar, bazen sıhhatle imti-
han olur insan, bazen hastalıkla.

Sıhhatla imtihan nasıl olur?

Allah insana sıhhat verir, afiyet verir, güç verir, kuvvet verir. Bakalım bu gücünde, kuvvetinde, sıhhatinde bana ibadet edecek mi? Benim yolumda çalışacak mı? Benim dinime hizmet edecek mi? Efendim koşturacak mı? Gayret sarf edecek mi diye.

Hastalık verir, bakalım sabredecek mi? Benim takdirime rızası var mı?

Bakalım her zaman nimet olmaz ya, arada böyle sıkıntı olduğu zaman da kulluğunu sağlam tutabilecek mi diye imtihan eder.

Zenginlikle imtihan eder, fakirlikle imtihan eder. Hepsi, her çeşit hal, her çeşit durum, her çeşit olay, başa gelen her havadis, Allah'ın bir çeşit imtihanıdır. Biz bu imtihana takındığımız tavırla, verdiğimiz cevapla sevap kazanırız veya imtihanı kaybederiz, günaha gireriz, âsî oluruz; Allah etmesin. Çeşitli durumlara düşebiliriz. Gözümüzü açmamız lazım, daima Rabb'imize sabırla, şükürle, güzel ibadet etmeye gayret etmemiz lazım.

Evet, hastalıklar insanların böyle korktuğu şeylerdir. Gerçekten de insanın bir ağrısı, sancısı tuttuğu zaman, bir dişi ağrısa gecesi başına, evi başına yıkılır, gecesi zindan olur, gündüzü de zindan olur. Yani güneş olsa bile

dışarıda, dünya başına yıkılacak gibi olur. Artık o küçücük diş ağrısından kıvrılır. Midesine bir ağrı girse, safra kesesi ağrısı, böbrek ağrısı, böbrek taşlarının sancısı olsa bilirler ki bunlar ne kadar insanı zor durumlara düşürüyor.

Evet, bu hastalıklar istenmez ama, asıl büyük hastalık insanların günahlarıdır. Asıl hastalık günahlardır. Çünkü bu günahları insanlar gafletlerinden işliyorlar. Hakikaten ruhlarında bir hastalık var da, imanlarında bir zaaf var da onun için o günaha düşüyor. İçki içen bir insan o içkiyi içtiği esnasında imanını neredede?

Başından bir iki kaş yukarıda. Gitmiş. Çünkü o imanı ona o içkiyi içitmeyecekti.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri buyuruyor ki:

“Allah'a itaat eden kimse, Allah'ı zikretmiş olur.”

İstersen namazı, orucu, Kur'an-ı Kerîm okuması azıcık bile olsa, pek böyle şaşalı göz doldurduğu şekilde olmasa bile itaat ettiğinde Allah'ı daim zikrediyor gibi olur. Elinde tespih, *Allah, Allah, Allah, Allah, Lâ İlâhe İllallah* falan diyor insanlar, tamam. İtaat ediyorsa zikrediyor demektir.

Neden?

İtaat, Allah'ı bilmenin, inanmanın, O'na karşı ayıp olur, günah olur, yapmayayım diye uyanık durmanın alametidir. Bir insan günah işlediği zaman da Allah'ı zikretmemiş olur. İsterse namazı, orucu, Kur'an-ı Kerîm tilaveti çok olsun diyor Peygamber Efendimiz bir hadîs-i şerîfnde.

Demek ki esas olan insanın imanının onu günahlardan alıkoymasıdır. İmanı insanı günahlardan alıkoyamıyor. Gözü yan yan bakıyor harama. Midesinde yasak haram lokma var, eli harama uzanıyor, dili durmuyor, onu bunu incitip duruyor. Tamam, bu insanın hasta. İmanında, vücudunda, kalbinde sıkıntısı ve hastalığı var demek. Asıl hastalık bu!

Peki ne olacak?

İnsan yanıldı, şaşıldı, bir günah işledi, ne olacak şimdi?

İlle cehennemde yanacak mı? Hayır.

Eğer kul hatasını bilirse, boynunu bükerse, gözyaşı dökerse, pişmanlık duyarsa, Rabbına rücû ederse, dergâhına el açarsa, tevbe ve istiğfar ederse, Allah Teâlâ Hazretleri onun günahını affediyor. Hatta daha ileri, eğer kul yaptığı gûnahtan hakiki bir pişmanlık duyuyorsa kalbinde, o pişmanlık kalbinde belirlediği anda,

daha diline tevbe-i istiğfarı getirmeden Allah affediyor günahı. O kadar Rabbimizin rahmeti geniş, rahmet deryası okyanuslarla kıyas edilmeyecek kadar engin.

Allah Teâlâ Hazretleri bilerek bilmeyerek, cahillikle yapmış olduğumuz cümle günahlarımızı, hatalarımızı, isyanlarımızı şu mübarek Şaban ayının ilk haftası günlerinde şu mübarek cuma akşamında şu mübarek mescitte, ki mescitlerinin hepsi Allah'a ibadet yerleri olduğu için mübarektir elbette. Lütfuyla, keremiyle affeylesin... Bundan sonraki ömrümüzde de bizi günahlardan uzak durup, kendisine muti olarak yaşamayı ihsan ve ikram eylesin...

Demek ki dilimizden tevbe-i istiğfarı düşürmeyelim. Rabbimizin rahmeti çoktur. Eğer tevbe ve istiğfar edersek Rabbimiz günahlarımızı afv-u mağfiret eyleyecek.

Bu arada bazı şeyleri hatırlatmak da uygun olur muhterem kardeşlerim.

Şimdi Allah Teâlâ Hazretleri günahları affeder diye hadîs-i şerîflerde geçiyor. Nitekim bu hadîs-i şerîfte de geçmiş, devası istiğfardır. Fakat Allah Teâlâ Hazretleri bazı kimselerin duasını kabul etmez bir müddet.

Mesela, haram lokma yiyenin 40 gün ibadeti kabul olmaz. Haram lokma yemişse 40 gün kabul olmaz. O 40 gün geçecek.

Onun için neden (halvete) sokuyorlar?

Efendim, gir bakalım şu halvete, şu helal lokmayı ye, haramlardan kesil, ibadete yönel, insanlara karışma, kırk gün geçiyor...

O kırk gün geçtiği zaman insanın vücudundaki haram lokmalar izale olmuş oluyor. O haram lokma yemekten doğan ceza, ibadetin kabul olmaması; tövbenin, istiğfarının kabul olmaması cezasının sona ermesi vuku buluyor.

O bakımdan muhterem kardeşlerim, daha başka sebepler de vardır. Tövbe edelim amma asıl haram yememeye dikkat edelim. Asıl helal lokma yemeye dikkat edelim.

Elimizin emeği ile, helal minallah şöyle temiz, pâk rızıklarla Rabbimiz cümlemizi merzuk eylesin.

b. Ümmetin En Hayırlıları

أَلَا أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ خَيْرٍ هَذِهِ الْأُمَّةِ؟ الَّذِينَ إِذَا رَأَوْهُمْ
النَّاسُ ذَكَرُوا اللَّهَ وَإِذَا ذُكِرَ اللَّهُ عَنْهُمْ أَعَانُوا عَلَىٰ
ذِكْرِهِ

Elâ edüllüküm alâ hiyâri hâzihi'l-ümmeti?
Ellezîne izâ raâhümü'n-nâsü zekeru'llâhe ve
izâ zükira'llâhü indehüm e'ânû alâ zikrihî.

İbn Şahin *rahmetullahi aleyh*, Abdullah
İbn Abbas *radıyallahu anhüma*'dan rivayet et-
miş bu ikinci hadîs-i şerîfi.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bu-
yuruyor ki:

“Size bu ümmetin, yani ümmet-i Muham-
med'in en hayırlılarını bildireyim mi? Kılavuzluk
edeyim, göstereyim. Kendinizi belki anlaya-
mazsınız, bilemezsiniz, teşhis edemezsiniz,
tefrik edemezsiniz, fark edemezsiniz; şaşırırsı-
nız, dış görünüşe bakarsınız, aldanırsınız. Ben
size işin özünü, doğrusunu öğreteyim mi, bildi-
reyim mi, delalet edeyim mi?” diye söyledi. Ve
arkasından kendisi izah buyurdu. Bu ümmetin
en hayırlıları kimler imiş?

Ellezîne, o kimseler imiş ki, *izâ*
raâhümü'n-nâsü zekeru'llâhe. İnsanlar, halk...
O kimseyi gördüğü zaman Allah'ı anıyorlar. Al-
lah akıllarına geliyor. Bu insanların en hayırlısı.
Çünkü hakikaten biz mesela hayatımızda bu-
nun misalini çok görürüz. Herkes adamına göre
konuşur. Sarhoş gelir, karşısında hocayı gör-
düğü zaman ağlamaya başlar, özür diler.

“Hocam, ben bu günahlara düşecek adam mıydım da, şöyle oldu da, böyle dertliyim de...” Adamına göre konuşuyor.

Halbuki karşında kendisi gibi bir başka edepsiz görse, ikisi kafa kafaya verirler, daha kötü şeyler yapabilirler. Yani adamına göre konuşma oluyor. Demek ki bir insan görüldüğünde karşısındaki kimseye Allah'ı hatırlatıyorsa o kimse bu ümmetin hayırlısıdır. Gördüğü zaman kişi Allah'ı hatırlıyor, günahlarını düşünüyor, ahireti düşünüyor. Sevap iş yapma aşkı, şevki, muhabbeti artıyor, günahlardan kesilmeye içinde bir rağbet belirliyor, tamamdır.

Bu insanın manyetik sahası böyle görünüşü karşısındakine müspet tesir yapıyor. İşte bu adam hayırlı adamdır. Kimi insanda görüldüğü zaman, insanın aklına fitne, fesat, kötülük gelir. Diyelim ki gördüler mesela, hadi bakalım kalk bir fıkra anlat, bir hoppabazlık et, hadi bakalım bir şarkı söyle, hadi bir gazel at. Yani neyden meşhur olmuşsa o meşhur olduğu şeyi isterler ondan. Demek ki insanın görüldüğü zaman Allah'ı hatırlatması lazım.

Bu da nasıl olacak?

Yani biz Allah'ın ümmetinin hayırlı fertleri olmak istiyorsak kendimize çekidüzen

vereceğiz. Kılığımız, kıyafetimiz İslam kıyafeti olacak bir kere. Dış görünüşünden baktığı zaman; bu İngiliz, bu Alman, bu İtalyan, şu İspanyol, şu zenci.

Ama Müslüman ile Hristiyan arasında fark ne?

Müslüman'ın kıyafeti başkadır, yüzü başkadır, yüzündeki nuru başkadır.

سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ

Sîmâhüm fî vüçûhihim min eseri's-sücûd.

(Fetih Suresi 29. Ayet) Yüzlerinde secde etmekten dolayı Allah bir nuraniyet vermiştir, alameti vardır. Erbâbı anlar. Ama bir de dış görüşü itibariyle tamam. Hafız efendi derler. Nereden bildin benim hafız olduğumu, yani benim medreseye gittiğimi, medreseye gittiğimi mi gördün?

Hayır. Tipinden anlarlar. Hemen filanca partiden misin diye soruyorlar bazen. Yakıştırıyorlar yani, hemen belli yere yakıştırıyorlar. Yani belli bir tipi oluyor insanın.

Demek ki dış görünüşümüze dikkat edeceğiz, ama dış görünüş kalıptır, çok önemli değil. Asıl içimize dikkat edeceğiz, kalbimize dikkat edeceğiz. Allah Teâlâ Hazretleri kalbi pâk

olan, niyeti hâlis olan, duyguları temiz olan, kulluğu iyi olan, içi dışı müzeyyen olan kullarından eylesin cümlemizi...

Ve izâ zükira'llâhü indehüm e'ânû alâ zik-rihî. Bu ümmetin hayırlılarının bir vasfı, görüldükleri zaman Allah'ı hatıra getirtmeleri. Bir vasfı bu. İkinci vasıfları da; yanlarında Allah anıldığı, hatırlanıldığı zaman o zaman da Allah'ın zikrine yardımcı olmaları. Yani kişi, Allah'ı onların yanında hatırlamış.

Ee, Allah'ı hatırlayınca insan ne yapar?

Tespîh çeker, namaz kılar, hayırlı işle meşgul olur, kötü işten çekilir falan. İyi işlere girer, işte o iyi işlere de yardımcı olacak. Demek ki dış görünüş itibarıyla hiç söz söylemesek de insanlara Allah'ı hatırlatacak bir tavırdan olacağız, bir.

Eğer Allah'ı hatırlıyorsa çevremizdeki insanlar; tamam biz Allah'ın kuluyuz, Allah'ın yolunda yürümemiz lazım, onların yapmak istedikleri hayırlarda da yardımcı olacağız. Kolaylığı vereceğiz, destekleyeceğiz, onların bu hayrı yapmasına yardımcı olacağız.

Bu, başkasının hayır işlemesine, Allah yolunda yürümesine yardımcı olmak da ikinci

vasfıdır. Bu ümmetin en hayırlılarının ikinci vasfı da odur.

Onun için muhterem kardeşlerim ben diyorum ki âcizane, fakirane:

Nerede bir hayır derneği, cemiyeti varsa girin. Boş durmayın. Kendi kabuğunuza çekilmeyin, evinize büzülmeyin, odanıza kapanmayın. Etrafınıza bakın, hayır yapma imkanlarını araştırın. Nerede bir hayır müessesesi varsa, bir hayır çalışması varsa orada dikilin. Yapabileceğiniz hayrı yapmaya çalışın. Çünkü meydana kötüler bulursa, meydana kötü işler yaparlar.

Siz meydanları doldurursanız, kötülere yer mi kalacak?

Onlar da yola gelirler. Onlar da sizi görürler, onlar da yola gelirler. Çünkü sizi gördükleri zaman Allah hatırlarına gelir. Onun için hayır derneklerine koşun. Yoksa hayır derneği kurun.

“Hocam kim uğraşacak” demeyin. Haftanın bir iki gününü Allah rızası için o işlere sarf edin.

Çevrenizde cami mi yapılacak? Caminin çevresi mi güzelleştirecek?

Dullara mı bakılacak? Yetimlere mi bakılacak? Öksüz çocuklar mı evlendirilecek?

Yuvası yıkılanlar mı yapılacak? Dargınlar mı barıştırılacak? Mahallenin çamurlu yolu mu döşenecek, tamir edilecek? Mahallenin filanca ihtiyacı mı yapılacak? Çeşmesi mi yok? Köprüsü mü eksik?

İşte bu hayırlara Müslümanların koşması lazım. Çünkü Müslüman tepeden tırnağa fayda demektir. Susarsa faydadır, konuşursa faydadır, yürürse faydadır, durursa faydadır. Faydalı işlere koşacağız. Bu ömür rüzgâr gibi gelip geçiverir. Bir zaman gelir insanın dizi ağrımaya başlar, bir zaman gelir beli ağrımaya başlar, bir zaman gelir eli; ah ah der. Ah gidi gençlik der. Ama gençlikte de yapmıyor insanlar. Gençlik de geçiyor, o zaman da şeytan şöyle aldatıyor.

Hadi şimdi keyfine bak, ihtiyarlık da yaparsın.

Gençleri şeytan nasıl aldatıyor?

Gidiyor onların yanına diyor ki:

“Daha senin ömründe nice yıllar var. Önünde nice uzun zamanlar var. Sen şimdi keyfine bak. Felekten kâmunu al. Biraz efendim keyfine bak. Gençsin, delikanlısın. Oyna, gez, dolaş falan.”

İbadet..?

İhtiyarlayınca yaparsın. Sakal bırakırsın. Hacca gidersin. Emekli olduktan sonra hayırlı işlere o zaman geçersin.

Eh doğru diyor. Onunda arkadaşlar da sinemaya gidiyor. Tiyatroya gidiyor. Futbola gidiyor. Deniz kenarındaysa plaja gidiyor. Yüzmeye gidiyor filan. Şeytanın hünerleri çok, herkesi bir türlü aldatıyor.

Gençler nasıl aldanıyor?

İhtiyarlıkta hayır yaparım diye aldanıyor. Halbuki ihtiyarlık gelince de bu sefer diyor ki:

Ah vakit geçti, yani nasıl yapayım, belim ağrıyor. Hadi Şahin'e gel diyorsun, belim ağrıyor, dizim tutmuyor, şuram rahatsız, buram bilmem ne diyor. Veyahut çoluk çocuk derdi diyor, geçim derdi diyor. Onun için bunların hepsi birer aldatmacadır, şeytanın bir tuzağıdır, hilesidir. Hayrı nerede yakalarsan yap. Hangi çağda yakalarsan yap. Ne kadara gücün yeterse hemen o anda yapmaya çalış.

Dün bana bir şey anlattı bir hacı kardeşim:

“Ben küçüktüm, rahmetli çok cömertti, yanına giderdim el öpmeye, yastığının altına elini sokardı” diyor. Bin lira çıkarsa o zamanın parası yani kırk sene, elli sene öncenin (parası). Bin lira çıkarsa; “Al evladım şu bin lirayı,

bununla şu kadar simit alınır. O kadar simidi al, götür filanca öksüzler yurdunda hepsine dağıt.” On bin lira çıkardı yastığının altından bazen diyor. “Al evladım bu on bin lirayı, filanca bak-kala git, orada bir kavanoz, üç kavanoz reçel al, falanca yere git, oraya onları ver, onlar yesinler.” Daima böyle hayırda görürdüm diyor. Onun gibi eli açık insan görmedim diyor. Allah da çocuklarına öyle varlık vermiş ki o hacı amcanın, Ankara'nın en güzel yerlerinde, en büyük binalar onun çocuklarına nasip olmuş.

Demek ki hayırlı ananın babanın bereketiyle evlatları da rahat ediyor. Allah bizleri hayırlara koşucu eylesin, hayırları işleyici eylesin...

c. Hak Yolunun Vârisleri

أَلَا أَدُلُّكُمْ عَلَى الْخُلَفَاءِ مِنِّي وَمِنْ أَصْحَابِي وَمِنَ
الْأَنْبِيَاءِ قَبْلِي؟ هُمْ حَمَلَةُ الْقُرْآنِ وَالْأَحَادِيثِ عَنِّي
وَعَنْهُمْ فِي اللَّهِ وَلِلَّهِ

*Elâ edüllüküm ale'l-hulefâi minnî ve min
eshâbî ve mine'l-enbiyâi kablî? Hüm hame-
letü'l-Kur'âni ve'l-ehâdîsi 'annî ve anhüm
fi'llâhi ve billâhi.*

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'den bu hadîs-i şerîfi Hatîb el-Bağdâdî, *Şeref-i Ashabi'l-Hadîs* isimlinin kitabından Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*'inde Enes *radiyallahu anh*'ten rivayet eylemiş. Daha başka kaynaklarda da geçiyor. Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki:

Ben size benim arkamdaki halifelerimi, yerime makamıma geçecek olanları, halefim olacakları, benim ashâbımın halifelerini yani ashâbımın yerine geçecek olanları ve benden önceki peygamberlerin makamına kaim olacak olanları, o mertebeleri, o makamları işgal edecek olan kimseleri bildireyim mi?

Hüm hameletü'l-Kur'âni ve'l-ehâdîsi annî ve anhüm fi'llâhi ve lillâhi. Bunlar Kur'an-ı Kerîm'i ilmine âgâh olup sahip olup temsil eden, öğrenmiş olan, başkalarına anlatan, taşıyan hamele-i Kur'andır.

Ve'l-ehâdîsi annî ve anhüm. Benden ve benim o zikrettiğim ashâbımdan, benden önceki peygamberlerden nakledilen Allah Teâlâ Hazretleri'nin dininin öğrenilmesine müteallik sözlerimi nakledenler, *fillah* Allah yolunda ve *lillah* Allah için bunları nakledenlerdir diye buyurdu.

Demek ki bir insan Kur'an-ı Kerîm'in ilmini öğrenirse, bunu başka insanlara anlatırsa, Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîflerini dinler, öğrenirse, bunu başkalarına Allah rızası için Allah yolunda naklederse, bunlar ne makamda oluyorlar?

Peygamber Efendimiz'in halifeleri makamında, ashâbının halifeleri makamında oluyorlar. Daha önceki peygamberlerin halifeleri makamında oluyorlar, halefleri makamında oluyorlar.

Çünkü Kur'an-ı Kerîm Allah'ın emirlerini bildiriyor. Hadîs-i Şerîfler, Allah Teâlâ Hazretlerinin yolunu bize öğretiyor.

Onun için bizim de, bizim grubumuz olarak yaptığımız da Elhamdülillah budur.

Peygamber Efendimizin hadîs-i şerîflerini okuyoruz, naklediyoruz, dinliyoruz, defterlere kaydediyoruz, bantlara alıyoruz, teyplere çekiyoruz, ondan sonra onları başka kardeşlerimize çoğaltıp veriyoruz, onlar dinliyorlar. Demek ki Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuş diyorlar, hallerini düzeltiyorlar, hayra vesile olmuş oluyoruz.

Bir insan, bir kimsenin yanlış yolunu düzeltmesine vesile olsa, sevaba girmesine vesile

olsa, sevaplı bir iş yapmasına vesile olsa, o yaptığı sevabın bir nüshası, bir misli, aynısı ona sebep olan kimseye de verilir.

Demek ki ben günahkâr, âciz, nâçiz kardeşiniz, buradan bu hadîs-i şerîfi size naklediyorum.

Bu hadîs-i şerîfi de hocamız kitaplardan almış, buraya yazmış. Hocamız bir kere o hayrı yapmaktan aynen bir sevap alacak. Ben günahkâr, aynen bir sevap alacağım. Siz dinleyip de naklediciler, aynen o sevabı alacaksınız. Bunu dinleyip de yapan kimseler, o yaptıklarından dolayı o sevabı alacaklar. Yani bizim işi, gücü, memuriyeti, ticareti bırakıp Allah'ın dinini yaymaya koşmamız lazım.

Ee, hocam o zaman nereden geçineceğiz?

Sahâbe-i kirâm nereden geçindi kardeşler?

Bizim Allah'a tevekkülümüz asıl. Eğer Allah Teâlâ Hazretlerine tevekkülümüz tam olseydi, kuşlar gibi Allah bizi beslerdi. Nasıl kuşlar böyle cik cik ağızlarını açıyorlar da böyle gıdalar geliyor, nasıl örümcek bodrumun dibine yuvasını kuruyor ağın geriye da kanatları pır pır pır uçup oraya geliyorsa, Allah rızkını yine insana verir. Ama ben dahil tahsilin içinde; sizlerde de öyledir, hepimiz korkuyoruz:

Acaba mesleğimiz olmazsa aç mı kalırız?
Acaba açık mı kalırız?

Halbuki Allah yolunda yürürse insan, Allah Teâlâ Hazretleri hem dünyasına hem ahiretine yardımcı olur.

Madem ki tam manasıyla kendimizi Allah Teâlâ Hazretlerinin dinini yaymaya veremiyoruz, madem ki Peygamber Efendimiz de “İnsanın ihtiyacını gidermek için çalışmaya hakkı vardır” diye müsaade etmiş; o da meşru, ticaret yasak değil, sanat yasak değil. Çalışabilir insan, ailesini kimseye muhtaç etmemek için, kendisi el açmamak için, bilakis para kazanıp hayır yapmak için çalışabilir, tamam. Madem bu müsaade de var, bari boş zamanlarımızı verelim Allah yoluna. Yani hiç olmazsa akşamlarımızı verelim, hiç olmazsa cumartesilerimizi, pazarlarımızı verelim.

Ama biz zalim insanlarız, insafsızsınız, haftanın yedi günü, altı günü dünya için çalışıyoruz, yedinci günü de altı gün dünya için çalıştık, biraz dinleneyim diyoruz, yine dünya için yan gelip yatıyoruz. On bir ay dünya için çalışıyoruz, on iki ay da çok yoruldu diyoruz, yine dünya için plaja, yazlığa, gezmeye, tozmaya gidiyoruz. Yani sizler değil de, halkımızın umumi

yapısı bu tarzda oluyor. Bunu yapmayalım. Biz ne yapalım?

Hiç olmazsa rızkımızı kazanmak için harcadığımız zamanın dışını Allah'ın yoluna, hizmete tahsis edelim. İkili çalışmamız olsun. Bir: Dünya kazancı kazanmak için. Daireye gidiyorsak ona, dükkana gidiyorsak buna, bu çalışmamızı yapalım. İki, oradan kalan vakitlerimizi televizyonun karşısında, radyonun karşısında, gazonoda, eğlence yerinde, gezmede, tozmada helâk etmeyelim, telef etmeyelim, Allah yolunda çalışalım. Bir kimseye bir hadis söylesek, yazdırsak, öğretsek kâfi. Ben küçüklerle şöyle oturdum, baktım abur cubur konuşuyorlar.

Çocuk değil mi?

Yani küçük daha, okula gitmiyor çocuklar. Dikkat ettim, tekerlemeleri din dışı tekerlemeler, yani duydukları şeyler, abur cubur şeyler. Hiç ses çıkartmadım, kendim başladım.

Hasbi rabbi cella'llâh. Mâ-fi kalbi ğayru'llâh. Nur Muhammed sallallâh. Lâ ilâhe illâ'llah.

Bir, iki, üç, beş böyle. Şimdi ben mahsus-tan böyle makamlar söylüyorum, bekliyorum. Biraz sonra baktım, çocuk o oyunun içinde eski manasız tekerlemesini unuttu. Baktım;

“Hasbi rabbi cella’llâh.” diyor. Yani oyunun içinde, ben ona gel şunu öğret desem, öğren desem belki zorlanacak.

Bir kardeşimizi duydum, çok beğendim. Zengin çocuklarını minibüsle koleje götürüyormuş. Koleje götürüyormuş, getiriyormuş, koleje götürüyormuş, getiriyormuş. Şimdi çocuklarını koleje götürüyorlar ama giderken, gelirken, o yolda geçen zaman içinde bütün sureleri öğrenmişler.

Demek ki kardeşlerim; istersek, yere düşsek, düştüğümüz yerden bir avuç toprakla kalkar, yine bir fayda sağlarız. Çalışmıyoruz. Yani çalışmadığımız, az çalıştığımız için memleketin durumu bozuluyor.

Demek ki çocuğu koleji götürürken bile, servis minibüsünde bile din öğretilibilirmiş. Demek ki çocuk oyun oynarken radyoyu açarsan, bir de ters misalini söyleyeyim...

Bir yerde ben çalışıyordum, tez yazıyorum, başım (çok yoğun), perdeyi kapattım dışarıdan gürültü gelmesin diye. Dışarıdan mahallenin küçük çocuklarının oyunu kulağıma geldi, tüylerim diken diken oldu.

Ne diyorlar?

“Çadırımın üstüne şıp dedi damladı, Allah canımı almadı, almadı.”

Şöyle perdeyi açtım baktım, köçek gibi de oynuyorlar. Bacak kadar, benim bacağım kadar, kırk santim, elli santim çocuklar. Allah'ım Yâ Rabbim, sen bunların günahlardan sakla. Bunu nereden öğrendiler?

Ya televizyonlar öğrendi ya da annesi babası aldı onu bir gaziroya götürdü, orada gördü çocuk. Tam böyle çingenelerin köçeklerin oyunu gibi oyun oynuyor orada. Çocuk orada onu oynuyor. Bir iki gün sonra da bizim bu mahalleye geldim, bu Özelif Sitesi'ne geldim. Burada da baktım çocuklar oynuyor. Bakalım bunlar nasıl oynuyor diye baktım. Bunlar da bir tanesi taşın üstüne çıkmış:

Allah-u Ekber, Allahu- Ekber! Namaz vakti falan değil, ezan okuyarak oyun oynuyor.

Neden?

Burası Müslüman mahalle... Burası Müslüman mahalle olduğu için buradaki çocuk Allah-u Ekber diye oynuyor. Öbür taraftaki çocukların anneleri, babaları çocuklarının eğitime dikkat etmedikleri için çingene terbiyesiyle yetiştiriyor. Beri tarafta bir servis şoförü mesuliyet duygusu taşıdığı için bütün çocuklara Kur'an

surelerini zahmet çektirmeden, yük yapmadan öğretiyor ve ömür boyunca o çocuklar o sureleri okudukça o kimsenin defterine sevap yazılacak. Öldükten sonra da yazılacak. Ölecek o şahıs, o adamlar büyük adam olacaklar, o sureleri okudukça hâlâ ona sevap yazılacak.

Onun için vaktimizi ikiye ayıralım. Daha birkaç bölüme ayrılabilir de, bir bölümü dünya içinse geriye kalan hiç olmazsa serbest vakitlerde Allah'ın dinine yardımcı olalım.

Geçenlerde bir mecmuada yazmış dinsiz birisi, münkir, dinsiz. Diyorlar ki: Allah'sız.

İnsan, Allah'sız olamaz. İnsan imansız olur. Allah'sız olmak mümkün değil, çünkü Allah var. Allah var olduğu için Allah'sız sözü yanlış. İmansız, münkir birisi. Diyor ki: “Müslümanların adedi ne kadar ki?”

Yüzde yedi bile değil. Saldır yenersin bunları diyor. Mecmuasında öyle yazmış. Yani bu en iyi savunma hücumdur.

Binaenaleyh “Saldırın ey dinsizler, imansızlar! Müslümanların adedi çok değildir, yenersiniz onları” diyor.

Yani ses çıkartmadığımız için, şuursuz olduğumuz için, parça parça olduğumuz için, bölük bölük olduğumuz için adamcağız fukaracık

cesaretlenmiş de zavallı biçare az sanıyor, Müslümanları az sanıyor. Onun için çalışacaksınız, Allah yolunda dininize hizmet edeceksiniz, edin inşallah, edelim.

d. Koruyucu Dua

Öbür hadîs-i şerîf.

أَلَا أَرْقِيكَ بِرُقِيَّةٍ رَقَانِي بِهَا جِبْرِيلُ؟ تَقُولُ: بِسْمِ اللَّهِ
أَرْقِيكَ وَاللَّهُ يَشْفِيكَ مِنْ كُلِّ دَاءٍ يَأْتِيكَ مِنْ شَرِّ
النَّقَّاتِ فِي الْعُقَدِ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ تَرْقِي
بِهَا ثَلَاثَ مَرَّاتٍ

Elâ erkîke bi-rukyetin rakânî bihâ Cibrîlû?
Tekûlû: Bismi'llâhi erkîke va'llâhü yeşfîke min
küllî dâin ye'tîke ve min şerri'n-neffâsâti fi'l-
'ukadi ve min şerri hâsidin izâ hasede, terkî
bihâ selâse merrâtin.

Müstedrek'te *rahmetullahi aleyh* müellif (Hâkim) yazmış, Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* rivayet etmiş ki:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor; muhatabı olan kimseye demiş ki:

Elâ erkîke bi-rukyetin rakânî bihâ Cibrîlû?

“Cebrâil *aleyhisselam*'ın bana tedavi maksadıyla okuduğu bir duayı ben sana okuyup seni tedavi edeyim mi?”

Muhatabına böyle buyurmuş Peygamber Efendimiz.

Demek ki Peygamber Efendimiz rahatsızlandığı zaman Cebrâil *aleyhisselam* da gelmiş, Peygamber Efendimiz'e bu mübarek kelimeleri okumuş, Peygamber Efendimiz'in de rahatsızlığı şifa bulmuş. Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* de o sahâbisine diyor ki:

“Cebrâil'in bana öğrettiği duayı ben sana edeyim de, öğreteyim de, edeyim de sen de şifa bul” diye, şifa duası öğretmiş. Dua şu:

Tekûlû, şöyle dersin diyor Peygamber Efendimiz, öğretiyor yani. Tabi bunu hafızası kuvvetli olan baba yiğitler bir dinleyişte hafızasına alırsa alır. Hafızasında karıştıracaksa kalemini çıkartır, defterine yazar. Şifa duası bu, Peygamber Efendimizin Cebrail'den öğrenip de ümmetine öğrettiği duadır. Hatırınıza tutun, hastanıza okuyun. Bi-iznillah şifa bulur. Çünkü şifa Allah'tandır, ilaçtan değildir, doktordan değildir. Şifa Allah'tandır!

Bazen duayı vesile eder, bazen doktoru, bazen ilacı vesile eder. Birinci ciltte 167. sayfanın ilk hadîs-i şerîfi.

Bismi'llâhi erkîke. Ben seni Allah'ın adıyla okuyup tedavi ederim, şifa dilerim demek. *Bismillah.*

Tabi her şeyi Besmele'yle yapacağız, Allah adıyla yapacağız.

*Allah âdı olsa her işin önü,
Hergiz ebter olmaya ânın sonu.*

Bir işin başı Allah oldu mu sonra güdük (ek-sik) olmaz. Sonu da hayırlı gelir. Bismillah diyeceğiz önce.

Bismi'llâhi erkîke. Seni Allah'ın adıyla tedavi ediyorum. Şifanı Allah'tan istiyorum demek.

Va'llâhü yeşfîke. Şifayı sana Allah *celle celalühü* verecek. Şifayı kim veriyor? Allah veriyor. Neye karşı şifa?

Min külli dâin ye'tîke. Sana gelen her bir hastalığa karşı şifayı sana Allah verecek.

Min şerri'n-neffâsâti fi'l-ukadi. Bazıları büyü maksadıyla bir insana kötülük yapmak için okurlar, düğüm yaparlar, düğüme üflerlerdi, o devirde yapılan böyle bir büyü çeşidi. Bu düğümlere üfürenlerin, o üfürmelerinin

büyücülerin, sihircilerin şerrinden (sana sığınırım).

Ve min şerri hâsidin izâ hasede. Haset edenin, haset ettiği zamanki şerrinden de seni Allah'a korusun diye havale edelim.

Terkî bihâ selâse merrâtin. Bu duayı üç defa oku diye tavsiye etmiş Peygamber Efendimiz. O duayı bir daha söyleyeyim.

Bismi'llâhi erkîke va'llâhü yeşfîke, min külli dâin ye'tîke, min şerri'n-neffâsâti fi'l-'ukadi ve min şerri hâsidin izâ hasede.

Muhteşem kardeşlerim! Şimdi duanın tesiri hakkında bilgi vereyim. Dua, inen şeye tesir eder, incek şeye tesir eder buyuruyor Peygamber Efendimiz. Yani Allah Teâlâ Hazretleri'nin müsaadesi var, duanın tesiri olur. Gelmiş bir belayı def eder, gelecek olan gelmekte olan bir belayı da getirtmez insanın başına. Gelecek olanı döndürttür, gelmiş olanı kaldırtır. Duanın böyle tesiri var.

الدُّعَاءُ يَرُدُّ الْقَضَاءَ بَعْدَ أَنْ يُبْرَمَ

ed-dü'âü yeruddü'l-kadâe ba'de en yüb-rame.

Dua, Allah'ın lütfu kesinleştikten sonra onu yine Allah'ın lütfu keremiyle değişmesine

ve düzelmesine sebep olur. Yani kişinin istediğinin, muradının istikametinde değişmesine sebep olur.

Dua, sadece psikolojik tesiri olan bir şey değildir.

“Ben ona dua ediyorum, o da hulusi kalp ile inanıyor, ondan düzeliyor.” Psikolojik böyle şey yok. O da var ama, duanın maddi tesiri de var.

Nasıl maddi tesiri var?

Birisini yılan gelmiş sokmuş, zehirli yılan. Gülük yılan gelmiş sokmuş, vücudu şişmeye başlamış, ölecek adam. Çünkü daha evvel o yılanı sokup da o hale gelmiş olan insanlar ölür. Kabile reisini sokmuş yılan. Cârîyesi geliyor, diyor ki Peygamber Efendimiz'in sahabesinden bir grubu orada kenarda duran kimselere:

“Kavmin efendisi olan, başkanı olan, kabile reisi olan kişiyi yılan soktu, sizin içinizde tedavi bilen bir kimse var mı?”

Sahabeden bir zât kalkıyor, gidiyor o hastanın yanına; yılan sokmuş, zehri vücuduna akıtmış, vücudu şişmeye başlamış, adam davul gibi olmuş, ölecek. Yani maddi bir tesir var. Oraya, o kimseye Fâtiha okuyor o sahâbi. Fâtiha okuyor; vücudunun şişi iniyor, hastalığı

geçiyor ve kalkıyor. Tabi o şifayı bulduğu için o dua bereketiyle ona bir sürü koyun veriyor hediye olarak, (koyunkarı) almış gitmiş. Hadîs-i Şerîf'te vardır bu. Yani Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîflerinde anlatılmış bir hâdisedir.

Duanın sadece psikolojik tesiri olmadığını, maddi tesiri de olduğunu gösteren bir şeydir bu hâdise. O bakımdan meseleyi böyle bu şeyle bilin. Allah Teâlâ Hazretleri *müsebbibü'l-esbab*'tır. Yani sebepleri hâlk eder. Mesela sen dersin ki Yâ Rabbi çok sıkıştım, yiyecek yiyeceğim kalmadı. Veyahut çocuğumu evlendireceğim, yanımda hiç param yok, sen bana yardım eyle...

Bir ay sonra kapı çalınır, birisi gelir, yahu al sana iki yüz bin lira, dün gece rüyamda gördüm, gönlümden koptu, çıkartır veririm.

Allah ne yaptı? Onun gönlüne ilham eyledi, onu getirdi, parayı sana verdi.

Şimdi birisi gelmiş Peygamber Efendimiz'in türbe-i saadetine; âriflerden, evliyâdan bir kimse, kimse ona misafir etmemiş herhalde, üstü başı hırpani, cebinde de parası yok. Para tutmaz ki o mübarekler, hayır yaparlar, harcarlar. Aç biri mescidi nebeviye gelmiş, iltica

etmiş Peygamber Efendimiz'in kabri başında, teveccüh etmiş, demiş ki:

Yâ Resûlallah! Senin kabrini ziyarete geldim, aç kaldım. Kimseye de derdimi açıp söylemeyi istemiyorum, utanıyorum. Sen bilirsin, senin misafirininim, senden de istiyorum gibi böyle bir dua etmiş. Kabri başında Peygamber Efendimiz'in, ondan sonra uykusu gelmiş, yatmış. Karnı aç, hazin, bitap, hava sıcak, orası Medine-i Münevvere sıcak ülke, uzanmış kalmış. Biraz sonra -ne kadar zaman geçtiyse- bir el omuzuna şöyle vurmuş, gözünü açmış, demiş ki o gelen kişi kimse:

“Dedemize bizi şikâyet eden sen misin?”

Yani belde halkı bana yemek vermedi, Yâ Resûlallah ben sana geldim dedi ya... Dedemize beni, bizi şikâyet eden sen misin?

Gel buyur, sininin başına otur demiş. Bir sini getirmiş, orada tabi o kalkmış, o yemeklerini yemiş. O getiren şahıs da Peygamber Efendimiz'in sülalesinden bir mübarek. Demek ki Peygamber Efendimiz ona bildiriyor manevi yoldan, o da siniyi hazırlayıp geliyor. Bunlar işte Allah Teâlâ Hazretlerinin, hani kitaplarda okuduğumuz, kendi hayatımızda büyüklerimizden gördüğümüz misalleri çok olan şeylerdir.

Duanın maddi tesiri de vardır, manevi tesiri de vardır, psikolojik tesiri de vardır, bedeni tesiri de vardır. Direği de yerinden oynatır, binayı da yerinden yıkar. Allah Teâlâ Hazretleri her şeye kadirdir. *Müsebbibü'l-esbab*'tır. Doğrudan doğruya da kudretiyle yapar. Bir kulunu hizmetçi yapar, ona da yaptırtır. Nasıl isterse, mülkünde hak tasarruf eder.

Keyfe mâ yeşâ'. Nasıl isterse öyle yapar. Rabbimizin dilemesine karşı çıkacak bir başka merci mi var?

e. Cebrâil'in Öğrettiği Dua

Arkasından bir hadîs-i şerîf daha okuyalım.

أَلَا أَعْلَمُكَ مِمَّا عَلَّمَنِي جِبْرِيلُ؟ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي
خَطَائِي وَعَمْدِي وَهَزْلِي وَجِدِّي وَلَا تَحْرِمْنِي بَرَكَةَ
مَا أُعْطَيْتَنِي وَلَا تَفْتِنْنِي فِيمَا حَرَمْتَنِي

Elâ ü'allimüke mimmâ allemenî Cibrîlü?
Allâhümme'ğfir lî hatâî ve amdî ve hezlî ve
ciddî ve lâ tahrîmnî berakete mâ a'taytenî ve
lâ teftinnî fî mâ haramtenî.

Übey b. Kâ'b *radıyallahu anh'ten* Hulvânî rivayet eylemiş *rahmetullahi aleyh*. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurmuş ki muhatabı olan sahabiye:

“Ben sana Cebrail'in bana öğrettiğinden bir şey öğreteyim mi? Öğrettiği bir duayı sana öğreteyim mi?”

O dua nedir?

Şu... Cebrail öğretmiş Peygamber Efendimiz'e, o da karşısındakine söylüyor. Şöyle duayı et demek istiyor yani.

Allâhümme'ğfir lî hatâî ve amdî.

Yâ Rabbi! Sen benim hata olarak veya kasten yaptığım suçları, kabahatleri affet. Bazen insan bilmeyerek yapar, tüh hata oldu, bilmedim der. Bazen de nefse uyar, şeytana uyar, bilerek yapar, pişman olur sonra da. Hata olarak, kasıtlı olarak yapmış olduğum günahlarımı Yâ Rabbi! Benim mağfiret eyle...

Ve hezlî ve ciddî. Mizah yoluyla veya ciddi olarak şaka gibi yaparken veya ciddi gibi yaparken işlediğim günahlarımı affeyle.

Bazen şakayı çok yapıyoruz, umumiyetle yapılıyor, hatalı şeyler oluyor, günahlara giriyor insan. Hata olarak yapar, bazen de ciddi olarak yapar günahı. İşte “Hata veya ciddi, kasıt veya unutmak suretiyle yaptığım her çeşit günahımı affet Yâ Rabbi!” demiş oluyor manası bu.

Ve lâ tahrirnî berakete mâ a'taytenî. Yâ Rabbi! Bana verdiğin şeylerin bereketinden beni mahrum etme. Çünkü bir şey bereketsiz oldu mu insan onun hayrını görmez. Bana onu bereketiyle beraber ver. Bereketinden beni mahrum etme, bereketsiz eyleme. Duanın bu kısmının manası bu.

Ve lâ teftinnî fî mâ haramtenî. Bana vermeyip mahrum ettiğin şeyden dolayı da beni fitneye düşürme. Çünkü insan, Allah'ın vermediği şeyden dolayı bazen ona karşı isteği olursa günahlı yollara sapar veyahut verilmemesinin acısına tahammül edemez de o zaman feryadı basar. Yani biraz taşkınlık yapabilir. Allah Teâlâ Hazretleri'nin takdirine rıza göstermeyebilir. O zaman da sevabı elden gider.

O bakımdan duanın bu kısmında da; “Yâ Rabbi! Bana vermediğin şeyde ben edebimi takınayım, beni ondan dolayı fitneye uğratma, o vermediğin şeyi alacağım diye haramlara sapsamayayım veyahut elime geçmedi diye sana âsî gelmeyeyim” demiş oluyor. Bu duayı da belki yazarlar diye bir kere daha Cebrâil öğretmiş madem. Bir kere daha tekrar edeyim.

*Allâhümme'ğfir lî hatâî ve amdî ve hezlî
ve ciddî ve lâ tahrimnî berakete mâ a'taytenî
ve lâ teftinnî fî mâ haramtenî.*

f. Kulluğun Özeti Olan Dua

Bir de bundan sonraki üçüncü duayı size okuyacağım. Bununla vaktimiz tamam olacak galiba. Bitireceğim ama bu dua şahane, hepimizin ezberlemesi gereken bir dua olacak. Peygamber Efendimiz bu üçüncü duada buyuruyor ki:

أَلَا أَعْلَمُكَ كَلِمَاتٍ مَنْ يُرِدُ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا يُعَلِّمُهُنَّ
إِيَّاهُ ثُمَّ لَا يُنْسِيهِ إِيَّاهُنَّ أَبَدًا؟ قُلْ: اللَّهُمَّ إِنِّي ضَعِيفٌ
فَقَوِّ فِي رِضَاكَ ضَعْفِي وَخُذْ إِلَى الْخَيْرِ بِنَاصِيَتِي
وَاجْعَلِ الْإِسْلَامَ مُنْتَهَى رِضَايَ اللَّهُمَّ إِنِّي ضَعِيفٌ
فَقَوِّنِي وَإِنِّي ذَلِيلٌ فَأَعِزَّنِي وَإِنِّي فَقِيرٌ فَارْزُقْنِي

*Elâ ü'allimüke kelimâtin men yüridi'llâhü
bihî hayran yü'allimühünne iyyâhü sümme lâ
yünsîhi iyyâhüm ebeden? Kul: Allâhümme innî
da'îfün fe-kavvi ridâke da'fî ve huz ile'l-hayri
bi-nâsiyetî ve'c'ali'l-İslâme mintehâ ridâye,
Allâhümme innî da'îfün fe-kavvinî ve innî
zelîlün fe-e'izzenî ve innî fekîrun ve'rzuknî.*

Taberânî'de İbn Ömer, Abdullah İbn Amr *radiyallahu anhümâ*'dan ve daha başka kaynaklarda, başka ravilerden gelmiş bir hadîs-i şerîf. Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:

“Dikkat et ki sana bazı kelimeler öğreteceğim.”

Allah bir kimsenin hayrını istemişse bu kelimeleri ona öğrenmeyi nasip eder, öğretir. Ve sonra da o kelimeleri ona asla unutturmaz. Yani Allah'ın hayrını murad ettiği kimse bu kelimeleri beller ve unutmaz. Allah unutturmaz hayrını istediği zaman. Çünkü bu dua kıymetli.

Bu dua neymiş?

Kul: Allâhümme innî da'îfün fe-kavvi ridâke da'fî.

Birinci cümlesi şu.

“Yâ Rabbi! Ben bir zayıf kulum. Beni, senin rızan yolunda şu zaafımı giderip kuvvetlendir. Zayıfım, gücüm yetmez. İbadet yapmak istesem uykum gelir, yapamam. Koşturmak istesem dermanım kesilir yapamam. Elimi kaldıramam. Şeytana uyabilirim, nefse uyabilirim. Arkadaşlarım fikirlerimden dolayı, çeşitli böyle etrafımdaki şeylere mukavemet edemeyebilirim. Zayıfım Yâ Rabbi! Sen beni rızan yolunda

kuvvetlendir. Zaafımı gider, bana dini bakım-
dan bir kuvvet ver.”

Çünkü gücü kuvveti insana Allah veriyor. *Lâ havle velâ kuvvete illa billah* olduğu için, verirse Allah veriyor, vermezse Allah vermiyor.

Bir kimse şimdi camiye gelmişiz biz. Allah nasip etti de geldik. Bu büyük bir lütuftur. Allah bizi evine misafir olarak kabul etti. Misafire nasıl ikram verilirse bu gelenlerin hepsinde de bir ikramı var Allah'ın. Öteki adam gelmedi. Filanca adam evinde kaldı, televizyonun başında kaldı.

Neden?

Allah ona evine gelmeyi nasip etmedi de ondan. Aklına geldi, nefsi karşı çıktı. Vicdanı bir kere daha dürttü, tembelliği galip geldi. “Aman işte her zaman gidiyorum bu sefer de gitmeyeyim” dedi bilmem ne falan. Yaptırmayan Allah, muvaffak eden Allah'tır. Onun için dönüp dolaşıp ona yalvarmamız lazım. “Yâ Rabbi! Beni kuvvetlendir de senin yolunda kuvvetli olayım da ibadetler yapayım. Zayıf düşüp de sana günahlar işlemek durumuna düşmeyeyim” demiş oluyor. Bu dua çok önemli.

İkincisi, *ve huz ile'l-hayri bi-nâsiyetî*. Nasıl böyle koyunun, keçinin, atın, perçeminden

tutarlar, çekerler, sahipleri ipi falan yoksa, yuları yoksa çekip götürürler; kulağından, boynuzundan. Sen de benim şu perçemden beni tut, beni hayra götür Yâ Rabbi! Yani ben istesem de, istemesem de...

Çünkü bazen kuzuyu getirmek istersin dretir, keçiyi getirmek istersin dretir ama kulağından çekip götürürsün. Yani demiş oluyor ki duayı eden kimse:

“Yâ Rabbi! Ben belki nefsimi uyarım, şeytana uyarım da yapılması gereken şeye canım yanaşmaz, gelmek istemez. Sen beni istemesem de hayra getirt, çek getirt Yâ Rabbi!”

Yani keçinin dretmesine rağmen sahibinin çekip getirdiği gibi, ben istemesem bile beni hayra getir Yâ Rabbi! Peygamber Efendimiz’in öğrettiği güzel bir dua.

Ve’c’ali’l-İslâme mintehâ ridâye. “Yâ Rabbi! İslam’ı benim rızamın hedefi, müntehâsı eyle.” Yani ben İslam’ı isteyeyim, İslam’ı seveyim, gayem Müslümanlık olsun, beni bu hale getir. Yani herkesin dünyada bir muradı vardır. Kimisi para sahibi olmak ister, kimisi mevki sahibi olmak ister, kimisi keyif çatmak ister, kimisi şunu yapmak ister.

Bizim gayemiz ne olacak?

Bizim gayemiz, Allah'ın rızasını kazanmak olacak ve Allah'ın dini olan İslam'ı kusursuz yaşamak olacak. Bunu isteyeceğiz Allah'tan.

“Yâ Rabbi! Benim gayem İslam olsun, başka bir şey olmasın. Çalışmalarımın hedefi, sonucu, gözümü diktiğim hedef İslam olsun. Beni bu hale getir Yâ Rabbi!”

Arkasındaki yine duanın devamı...
Allâhümme innî da'îfün fe-kavvinî .

Tekrar ediyor. Yâ Rabbi! Ben zayıfım, beni kuvvetlendir.

Ve innî zelîlün fe-e'izzenî. Yâ Rabbi! Ben hor, zelil bir kulunum. Beni aziz et. Çünkü insan günah işledi mi hor oluyor, zelil oluyor. Allah indinde kıymeti yoksa; “Git kulum, istemedim seni kapımdan defol” derse, Rabbimiz bizi kovarsa nereye gideriz?

“Ben zelilim Yâ Rabbi! Sen beni aziz eyle.” Yani kıymetsizim, horum, biçareyim, sen beni kıymetli, aziz, itibarlı eyle.

Ve innî fekîrun ve'rzuknî. Yâ Rabbi! Ben fakirim, sen rızıklandır. Muhtacım, fakirim, ihtiyacım var, yoksulum; sen beni rızıklandır demiş oluyor.

Muhterem kardeşlerim! Bu duayı iyi belleyin. Çünkü Allah bu duayı hayrını istediği

kimselere öğretir. Bak, kiminiz Konya'dan gel-
diniz, kiminiz başka şehirlerden çıktınız, geldi-
niz. Bu seyahatin bedelini kat kat ödettirir yani
bu dua. Bunu yazın, hatırunızda tutun ve bu
duygulara sahip olarak bu duayı Rabbinize ya-
pın. Her türlü hayırlara erersiniz.

*Allâhümme innî da'îfün fe-kavvi ridâke
da'fî ve huz ile'l-hayri bi-nâsiyetî ve'c'ali'l-
İslâme mintehâ ridâye,*

*Allâhümme innî da'îfün fe-kavvinî ve innî
zelîlün fe-e'izzenî ve innî fekîrun ve'rzuknî.*

Bir kere daha hafifçe söyleyeyim.

*Allâhümme innî da'îfün fe-kavvi ridâke
da'fî ve huz ile'l-hayri bi-nâsiyetî ve'c'ali'l-
İslâme mintehâ ridâye, Allâhümme innî
da'îfün fe-kavvinî ve innî zelîlün fe-e'izzenî ve
innî fekîrun ve'rzuknî.*

Allah Teâlâ Hazretleri bizi fazl-u kere-
miyle güçlü, kuvvetli, has, halis müslümanlar
eylesin...

Çünkü Müslümanın kuvvetlisi zayıfından
daha hayırlıdır. Hayrı çok yapar. Rabbimiz bizi
kuvvetli Müslümanlar eylesin... Ve rızası yo-
lunda efendim bizim bu eksikliklerimizi giderip
bizi pehlivan gibi sağlam, kale gibi kuvvetli ey-
lesin... Biz istesek de istemesek de nefsimiz

bize oyun etse de çevremizde çeşitli maniler cirit atsa, oynasa da ayağımıza çelmeler takılsa da Rabbımız bizi hayırlara çekip götürsün, hayırlara vesile eylesin çalışmalarımızı.

Ve bizim gayemiz daima İslâm olsun. İslâm'ı has, halis, asli bir huviyetiyle yaşamak olsun. Rabbimiz bizi kuvvetlendirsın. Bizim zelliliğimizi, horluğumuzu izale eyleyip bizleri iki cihanda dünyada ahirette aziz eylesin, galip eylesin, şerefli eylesin... Ve bizi kimseye muhtaç etmeyip, kimsenin önünde boyun büktürmeyip, el açtırmayıp, fazl-u keremiyle gani eylesin.

Bi hürmeti şehri Şa'bân ve bi hürmeti leyleti'l-Cumu'a ve bi-hürmeti esrârı sûreti'l-Fâtîha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

02.04.1987

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

